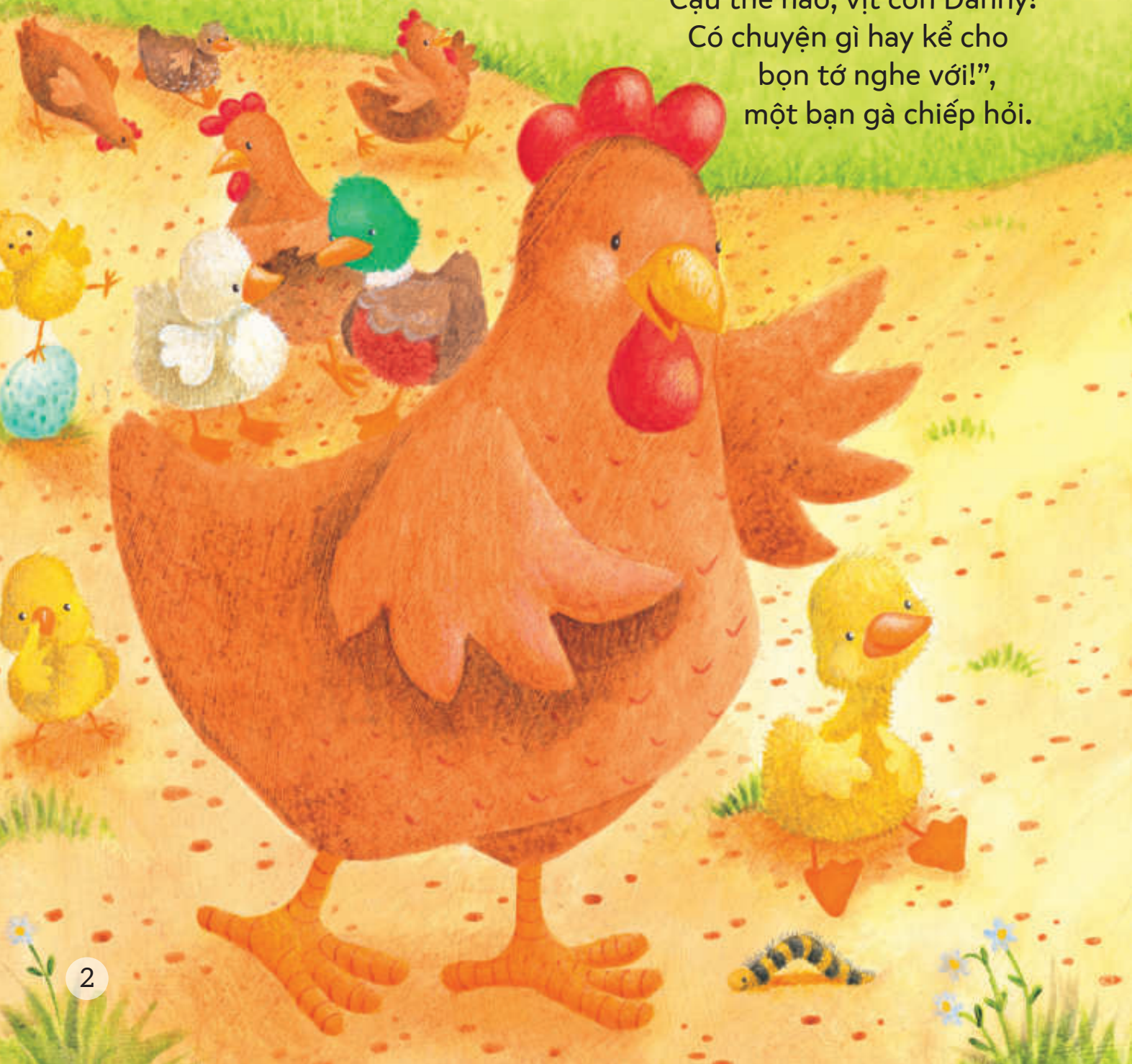

Sáng nào, bầy vịt và đàn gà cũng tập trung đông đủ trong vườn nhà trò chuyện cùng nhau.

“Cậu thế nào, vịt con Danny?
Có chuyện gì hay kể cho
bọn tớ nghe với!”,
một bạn gà chiếc hỏi.

Nhưng Danny là chú vịt con hay xấu hổ.
Cậu chẳng biết nói chuyện gì cả.

Cậu khép chặt mỏ, cúi đầu,
cụp cánh và quay đi.

“Ôi trời, Danny! Cậu đừng có im lặng đáng sợ như thế được không? Chắc cậu phải có chuyện gì kể cho chúng tớ nghe chứ?”, đàn gà nhao nhao bảo.

Danny nuốt nuốt rồi há mồm ra, nhưng chẳng có gì xuất hiện cả.

Không có tiếng chiếp chiếp, không có tiếng cạp cạp, không có tiếng cục cục, cũng chẳng có cả tiếng hút hút. Cậu không nói được và giờ thì cũng chẳng

kêu được nốt!

“Ôi, thế là hết rồi!”, Danny nghĩ.
Cậu phải lên đường đi tìm tiếng kêu
cho mình thôi!

Thế là cậu lên đường, đi theo lối mòn nhỏ...

Cậu lạch bạch, lạch bạch đi mãi, cho tới khi gặp
hai con cáo gầy gò.

Cái bình này
nặng quá!

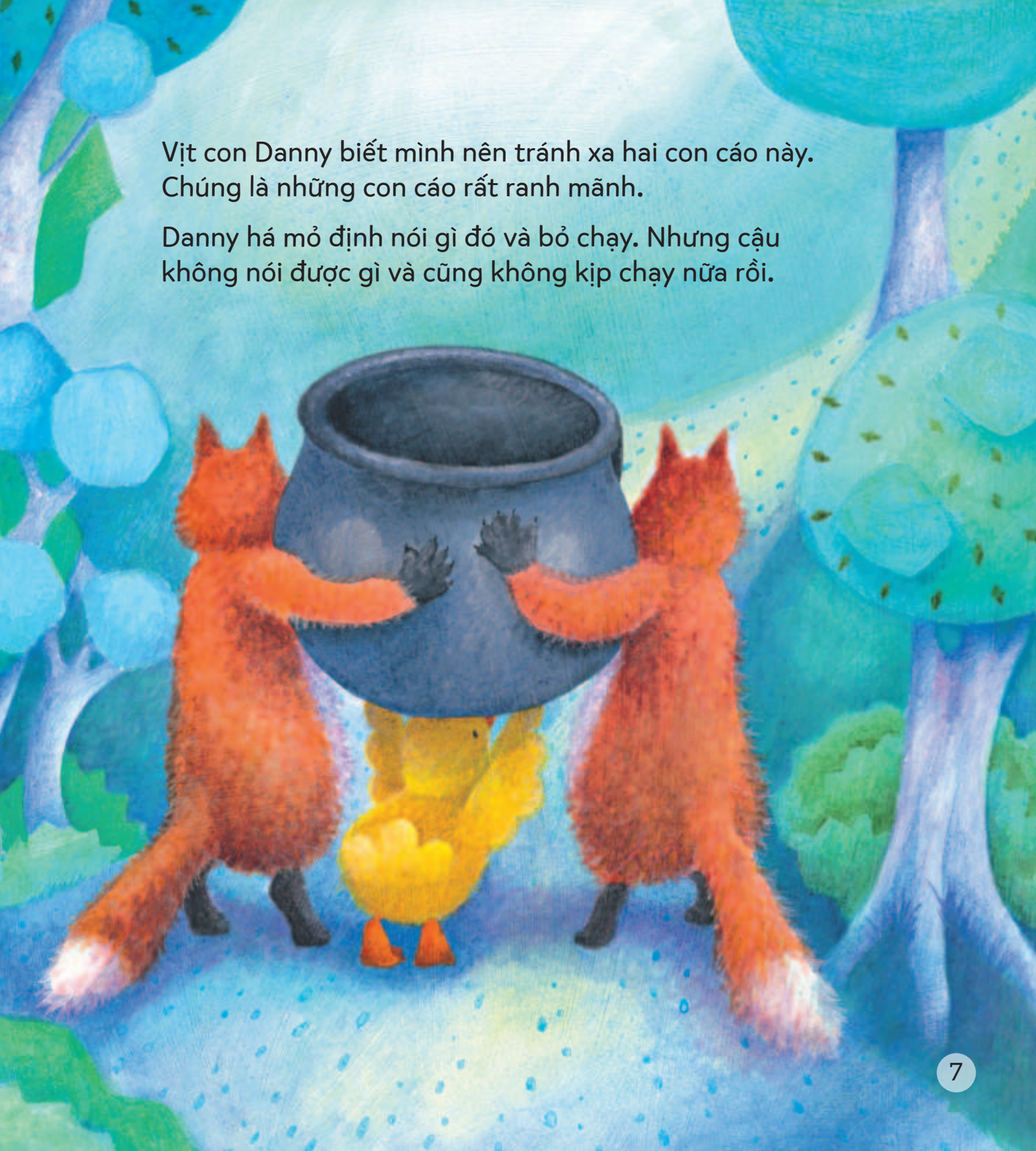
Ai giúp chúng tôi
với nào!

Ồ, một con
vịt kia!

Vịt con Danny biết mình nên tránh xa hai con cáo này.
Chúng là những con cáo rất ranh mãnh.

Danny há mồm định nói gì đó và bỏ chạy. Nhưng cậu
không nói được gì và cũng không kịp chạy nữa rồi.

“Chúng ta đi khá xa rồi đấy nên bây giờ đặt bình xuống đây thôi!”, một con cáo nói.

“Thế bây giờ ai sẽ đi kiếm củi đây?”, một con cáo hỏi.

“Con vịt không biết kêu chứ còn ai nữa!”, con cáo kia trả lời.

Danny biết mình nên bỏ đi – hai con cáo
trông đang rất đói bụng.

Cậu há mồm định nói “Không”...

**Nhưng cậu
không thể.**

“Bây giờ ai sẽ đổ nước vào bình đây?”,
một con cáo hỏi.

“Con vịt không biết kêu chứ còn ai!”,
con cáo kia trả lời.

